

Гвоздики

Антонич Богдан-Ігор Васильович

Зелені сутінки. Гвоздики —
посли весни. П'яній до краю!
Який цей світ знов став великий!
І знов твої листи читаю.

Вгорі зелена яма світла,
ядро — гвоздика електрична.
Ні, ми до того ще не звикли,
що наша молодість не вічна.

Але колись до цього звикнем...
Та поки що свята омана —
ота дружба з життям не никне,
що нас, моя кохана,
помазує весни єлеєм.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/antonych_bohdan_igor_vasyliovych/hvozdyky